

Симеонъ.

Направо за Константинополъ. Днесъ обстоятелствата сж най-благоприятни за нападеніе на одрипаната Византійска имперія, въ която владѣхтъ силни гоненія.

Веселина.

Но нѣмате флоти, за да обсадите и по море Константинополъ, иначе неможете го превзе, той е укрепенъ градъ.

Симеонъ.

Въ този случай, мисля да повикамъ Африканскія калифъ на арабитъ *Флатума*, за да нападнемъ наедно.

Веселина.

Рѣшеніето ви е за мене доста неблагоприятно, но нѣма що; дано Богъ спомогне да въстържествува българското оржіе, да ся завърнете по-скоро живо и здраво.

Симеонъ.

Но, така трѣбва всѣка българка да пожелае добри успѣхи на българската войска и побѣда надъ враговетѣ. Благодарѣ ти драга на добритѣ пожеланія! Бѣди въсела, съ пълна надѣжда въ Бога, че наскоро ще са свърши и тѣзи война за въ наша полза. Но нека отидемъ, защото войската ме чака.

Петръ.

Охъ, колко са радвамъ, да отидѣ да са бѣжъ, да видѣ морето, Константинополъ, гърцитѣ; уфъ! (изважда си сабята) се тѣй ша ги колю (върти ѣ).